

Michal Hvorecký

Plyš

divadelní hra

Upravená verze pro DIVADLO NA ZÁBRADLÍ (premiéra 22.5. 2005 v DNZ)

Ze slovenského originálu přeložil Lukáš Trpišovský

Místo: velkoměsto v Německu

Hlavní událost dní: výpadek elektřiny

Čas: nejteplejší léto posledních let

Osoby:

Martin Berger, 24 let, fotograf, muž bez tajemství, cizinec (původem z Bratislavy)

Max Hoffman, 40 let, umělecký agent, cizinec (původem z Bratislavy)

Lisa Ramm, 20 let, nedávno začala pracovat v novinách

Klaus Becker, 34 let, redaktor rubriky ve stejných novinách

Sára Meineke, 17 let, nudí se a ráda se seznamuje s neznámými lidmi

1. Pokoj

Martin a Max

Starý dům pro stipendisty, okraj města, jezero. Večer.

Ošklivé vzorované tapety. Bordó pohovka. Starý typ televizoru. Notebook s internetem.

Spousta lesklých barevných časopisů. Žádné knihy.

Max: Živé kachny. Zahrada. Stromy. To je dobrý! Úplně jiná ta... realita.

Martin: Ty jsi tady sotva den. Já jsem tady už měsíc.

Max: Zítra půjdeš konečně ven a začneš pracovat.

Martin: Ty jsi mě, Maxi, přišel kontrolovat?

Max: Ne. Povzbudit tě. A prohlídnout si fotky... nové...

Martin: Už jsem ti řek' – žádný nemám.

Max: Proč?

Martin: Cítíš tu vůni klobás, zvětralého piva a fotbalového trávníku?

Max: Martine, vzpamatuj se. Máš svůj pokoj. Dali ti stipendium. Dali ti jídlo. Máš spoustu volného času...

Martin: Řeka plyne tak, že vypadá jako by stála.

Max: Díváš se na místní televizi? Já si ještě pamatuju dobu, kdy pro nás představovala západ. I zprávy jsem si nahrával na video.

Martin: Na kabelovce jsou pornografický programy zablokovaný.

Max: Doufám, že jsi omylem neudělal „velkej“ účet?

Martin: Občas se ze šumění a kmitů vyformuje tvar. Hodiny čekám na zlomek sekundy. Občas přibude i zkreslenej zvuk. Nejčastěj' ženský výkřik nebo mužský chrčení. Společný vzdechy. Z kmitavého zrnění mě bolí hlava. Ale moje pozornost neklesá. Je to

jako hypnóza.

Max: Co mi to tady vykládáš?

Martin: Někdy se vysílání na zlomek sekundy rozjasní. Detail stehna. Boky. Prso. Rameno.

Max: Vidím, že jsem přišel právě včas.

Martin odvrátí zrak a vezme si noviny.

Martin: Nejčtenější místní noviny: Metropolis. V každém vydání je kurz milování. Poradkyně se jmenuje Erika Erotická. Bydlí na adrese U vzrušeného Horsta na Nadržené ulici. No vážně.

Max: A co radí?

Martin předčítá z vytrhaných stran.

Martin: Pokud touží být pokořen, tahejte ho za obojek jako psa. Při hře nedávejte fólii partnerovi přes tvář – je to nebezpečné! Než si na něj sednete, přesvědčte se, zda jsou dveře kanceláře zavřené a telefon vypnutý. Tajemství spočívá v tom, aby se muž uspokojil a žena nedusila.

Max: Čteš to denně?

Martin: Jo.

Max: Tak si o tom nečti a začni to fotit.

Martin: Včera se přímo přede mnou v přeplněném metru svlík' neznámej chlap. V létě se

parky v centru mění na nuda-pláže. Já jedinej tam chodím oblečenej. Jak jsem se dozvěděl, tady neexistuje sex, ale feng šui sexu. Místo masturbace je sedm stupňů uspokojení masáží reiki. Na poště se prodávaj' míčky do pochvy ben – wa. Ženský lůno se nazývá džhana. Muž je Ašva, Vrišaba a nebo Šaša.

Max: Dobrý námět na foto seriál. Můžeme to prodat nějakému velkému časopisu. Zaplatím ti. Nechtěl jsi fotit reklamy. Nápad máš. Udělej mi sérii pro časopis!

Martin: Prohlížel jsme si plán metra a z barevnejch linek mi najednou před očima vznik obrázek ženskýho pohlaví.

Maxovi zazvoní mobil.

Max: Prosím? Ne, bohužel znám. Ted' nemůžu mluvit. Mohli byste se ozvat zítra? Dobře. Ano. Já vám děkuji. Nashle.

Martin: Kdo to byl?

Max: Redakce Metropolisu. Chtějí tvoje fotky.

Martin: Proč sis to nevyřídil?

Max: Protože žádný nemáš. Mezi námi je vážně obrovský rozdíl. V tvém věku jsem pašoval přes zasněžené hory zakázané knihy. Přenášeli jsme i ilegální noviny, tištěné na cyklostylech jako za druhé světové války. O tom, že jednou budu moct cestovat, se mi ani nesnilo. S prvním Američanem jsem mluvil, když mi bylo šestadvacet. Ty už víš, že fotky jsou zboží. A to je pragmatismus, to je nová revoluce, revoluce 21. století. Sice tomu vůbec nerozumím, ale mám z toho v podstatě radost.

Martin: Já jsem vyrost' na časopisech pro ženy. Korektor, studené žehlení kůže, restylan, liposukce, botox nebo kajal. Znáš to?

Vyhrne si tričko nad hrud'.

Martin: Zbožňuju články o rizicích rakoviny prsou. Ovládám z paměti metody, jak si ověřit, jestli se na mléčných žlázách netvoří nádorové bulky. Většinu způsobů jsem si vyzkoušel na sobě. I když odhalený ženský prso jsem ve skutečnosti neviděl ani nepamatuju.

Vtom zhasne světlo. Vše se ponoří do tmy. Blackout.

Martin: A tohle je zase co?

Max vstane. Obhlíží vypínače, kontroluje je, jakoby tomu rozuměl.

Max: Asi vypadly pojistky. Neměli bychom někoho zavolat?

Martin: Nechce se mi. Podívej se na mě. Sedím potmě v pronajatém pokoji. V cizím městě. Všichni někam odešli. Zůstal jsi tu jen ty, protože se ti to vyplatí.

Max: Když nechceš fotit nikoho jiného, tak nafot' sám sebe! Nikdy jsem tě na žádné fotce neviděl.

Martin: Nemůžu. Neznám ani barvu svých očí.

Max: Cože?

Martin: Denně se holím, dívám se přitom do zrcadla, ale očím se vyhýbám.

Max: Roky se pohybuji po veletrzích a výstavách. Nakupuji, prodávám, podpisuji smlouvy. Ale někoho jako ty, jsem nikdy nepotkal.

Martin: Prosím tě, nepřeháněj!

Max: V tvém věku jsem si ani nedokázal představit, že se dá žít jinak. Cestovat na stipendia. Pracovat pro velké časopisy. Vykládat užaslým studentkám, kde všude jsem už vystavoval. A víš co? Mě už to prostě nebaví.

Martin: Fakt nemám zájem poslouchat tvoji soukromou soap operu.

Max: A víš co? Občas se přistihnu, jak ti přeju něco... Úraz. Nehodu. Nebo – aby jsi oslepnul. Vždyť ty jsi v životě nepřečetl jedinou knihu. Furt se vláčíš s těmi svými časopisy. Kdyby ses viděl! Ani techniku pořádně neovládáš. Netušíš, jak funguje temná komora. Pořád fotíš tou svou starou flexaretou.

Martin: To snad nemyslíš vážně!

Max: Co se rozčiluješ?

Martin: Ještě se ptej! To je nějaký chyták? Hra?

Max: Ne. Myslím to daleko vážněji, než si dokážeš představit.

Martin se skoro oboří na Maxe. V poslední chvíli se ale zastaví.

Martin: Vypadni vocad'!

Zazní ohlušující siréna.

Hlas z amplionu: Občané, zachovejte klid! Toto není teroristický útok. Toto není teroristický útok!

Martin: A tohle je zase co?... Co se to děje?... Maxi, vypadni.

Max: Stejně mi už lezeš na nervy. Už ani nefotíš. Nic nového nevymýšlíš. Nejlepší období máš za sebou. Jen se opakuješ a všichni ti to žerou. Všichni ti žerou tu tvoji pózu... Seš pozér! Přestaň mě fotit! Jsi nula! Podívej se na svůj život.

Martin: Můj život jsou jenom sny.

Max: A o čem, prosím tě?

Martin: Chci jít do nočního klubu, ve kterém mají tajnou zadní místnost. Kde je úplná tma a kde na tebe někdo čeká, někdo koho vůbec neznáš. Nevidíš mu do tváře. Neznáš jeho jméno. Ani věk.

Max: A potom co?

Martin: Uvidím.

Max: Ve tmě? Co můžeš vidět ve tmě?

Tma.

2. Redakce

Lisa a Klaus

Kancelář novin Metropolis. Redakce rubriky Eriky Erotické. Bílé boxy pro novináře. Vkusná bílá sterilita. Čistota. Plakáty na stěnách. Telefon. Umyvadlo.

Lisa (Erika Erotická) a její kolega Klaus. V ruce drží koště, kupu velkých obálek, pohlednice.

Klaus: Eriko, přišla ti pošta.

Lisa: Jmenuji se Lisa. Už ti to nebudu opakovat.

Klaus: Nemám to nejdřív vydezinfikovat? Bůhví, kde všude se to před tím válelo...

Lisa: Nevěděla jsem, že se dá koště poslat poštou. Ani ho nezabalil.

Klaus: Proč ty věci rovnou nevyhodíš?

Lisa: Asi proto, že si umím představit, jak se cítí člověk, který je posílá.

Klaus: A to jako jak?

Lisa: Asi vidí, že večerním televizním zprávám už nemůže konkurovat žádná oplzlost..
Stud. Odvaha. Elegance. Tři věci, které jsem měla ráda, už neexistují.

Klaus: Nechci tě kritizovat, ale tou svojí rubrikou tomu jenom napomáháš...

Lisa: Jestli mně v těchto novinách najdeš jinou, stejně dobře placenou práci, okamžitě ji beru.

Klaus: No já se ti jenom snažím vysvětlit, že jsi to začala dělat dobrovolně. Podívej se. Já jsem si dřív také dával pozor, abych správně používal ta důležitá slušná slova jako masturbace, soulož nebo vyprazdňování. Dnes je to samý honění, šukání a sraní, a nikdo se nad tím nepozastavuje.

Lisa: Nevzala jsem tuhle práci, abych tomu všemu...

Klaus: Ano...

Lisa: Spíš jsem chtěla vědět, jak mé tělo vnímají ostatní,

Klaus: Hmm...

Lisa: protože já... Nevím... Zkrátka tohle byla příležitost.

Klaus: A co jsi zjistila? Že muži myslí jenom a pouze na sex? A podobné objevy?

Lisa: Zatím jsem hlavně zjistila to, že lidi rádi posílají do novin dárky.

Klaus: Máš už vymyšlenou radu na zítra?

Lisa: Ne. Ale mám tipy.

Klaus: Poslouchám.

Lisa: Pokud zjistíte, že se otrokyně brání, zlehka ji udeřte holí. A nebo: Přesvědčte ji, aby se nechala spoutat, jen si nezapomeňte dopředu dohodnout heslo. A nebo: Něžně mu šeptejte, že je neposlušný budižkničemu a že je ho potřeba potrestat.

Klaus: Jsem pro tu poslední možnost.

Lisa: Něžně mu šeptejte, že je neposlušný budižkničemu a že je ho potřeba potrestat.

Klaus: Přesně. To беру.

Lisa: Jakou mám dát k Erice fotku?

Klaus: Učíš se rychle. Co máme na výběr?

Lisa: Tyranku v koženkových kozačkách. Vietnamskou brigádnici. Bavorskou číšnici. Muslimku v mohamedánském ráji – to se bude určitě líbit tureckým přistěhovalcům.

Klaus: Dal bych tam nějakou viktoriánskou služku. A nebo japonskou školačku. Rozumíš – podkolenky, minisukně, bílá blůzička...

Lisa: Hned to zadám někomu nafotit.

Klaus: Mohli bychom oslovit Martina Bergra. Pro tohle by se hodil. Prý je právě ve městě.

Lisa: Máš na něj číslo?

Klaus: Mám mobil na jeho agenta.

Klaus vytáhne mobil a vytáčí.

Klaus: Dobrý večer. Klaus Becker, editor deníku Metropolis... Potřebovali bychom naléhavě fotografie od Martina Bergra... Vážně? Fajn... Zavolám zítra... Děkuji... Nashle...

Odloží mobil.

Klaus: Teď zrovna nemůže mluvit. Tak pa.

V tu chvíli vypadne proud. Blackout.

Lisa: Co se to děje?

Klaus: Asi vypadl proud. Zřejmě v celé budově.

Hlas z amplionu: Občané, zachovejte klid! Toto není teroristický útok. Toto není teroristický útok!

Lisa: Nemůžeš tu se mnou počkat? Nechci tu zůstat sama.

Klaus: Rád...

Lisa: Co kdyby jsi mi řekl o sobě něco... něco.

Klaus: Jeden Klaus Becker už existoval.

Lisa: Nerozumím.

Klaus: Zemřel při porodu. Můj starší bratr. Dali mi stejné jméno jako jemu. Celé dětství mě nutili chodit pravidelně na hřbitov. Musel jsem se dívat na hrob s mým jménem. Oblékali mě do šatů, které patřily jemu. Četli mi z jeho knížek. Hrál jsem si s jeho hračkami. Vím, že to z ní jako ze špatného hororu, ale všechno to skončilo, až když rodiče zemřeli. Tehdy mi bylo jedenáct.

Lisa: To mě mrzí. To jsem netušila.

Klaus: Nemáš proč mít výčitky.

Tma.

3. Venku

Max a Sára

Sára stojí zavřená za zablokovanými dveřmi.

Sára: Je tam někdo? Pomoooooc! Haló, můžete mi pomoci? Zasekly se dveře.

Sára ze zoufalství kopne do dveří.

Max: Nejde to. Zavolal bych pomoc, ale nemám signál.

Sára: Pomoc už volal místní zaměstnanec. Pak někam odešel. A od té doby se nikdo neukázal. Je to už půl hodiny.

Max: Vypadá to na větší výpadek. Nestíhají, ale určitě to řeší.

Sára: Když tu nejsem sama, tak mi to až tak nevadí. O samotě to tady působí strašidelně. Viděl jste jak vypadá proud? Ten okamžik? Všechno zhaslo. Neproběhlo to postupně jako ve filmech. Ale najednou. Pouliční lampy. Výklady. Semaforey. Obdélníky oken s televizní modrou. Reklamní plochy. Najednou zmizely a splynuly s černotou. Jako by se země pohroužila k poslednímu spánku. Svět se změnil ve fotku. Statickej záběr. Tma byla tak hluboká, až jsem se na chvíli lekla, jestli jsem neztratila zrak. Jediný zářící body mi zůstaly na sítnici.

Max: Bohužel jsem to neviděl.

Sára: Já jsem Sára. Sára Meineke.

Max: Já jsem Max. Max Hoffman

Přes větrák si podají ruce.

Sára: Maxi, myslíš si, že se tohle celý děje doopravdy?

Max: Nerozumím. Co jako?

Sára: Tma. Tenhle výpadek. Je to doopravdy? Nebo je to jen past?

Max: Jaká past? O čem to mluvíš?

Sára: Není to jenom speciální efekt pro ten pořad, kde vždycky nachytaj' někoho slavnýho?

Max: Efekt? Tenhle výpadek? Prosím tě, co je to za pořad?

Sára: Dávaj ho na satelitu, Comedy Trojka. Vždycky to není dobrý. Ale většinou je to super. Minule tam umřel jeden starej herec. Byl tak starej, že jsem ani nevěděla, že je to herec.

Max: Umřel?

Sára: Pozvali ho do nemocnice jako že vážný vyšetření. A tam mu doktoři řekli, že je smrtelně nemocnej a že brzo umře. No a on z toho umřel. Nedošlo mu, že to byla sranda.

Max: Sranda?

Sára: Jasně sranda. Stejně všichni vědí, že si tím dělaj' reklamu. No, někdy je to hustý. Dívej!

Max: Na co?

Sára: Líbí se mi tohle nahý, černý, čistý město. Klidně by to mohla bejt Paříž. A nebo Řím. Věci se prej stávají tím, čím je pojmenujem. Zvláštní, zůstat tu takhle trčet. Nedávno jsem četla, že v jedný malý italský vesničce je 25 lidem víc jak sto let. Na nějakym tropickym ostrově je osm procent barvoslepých. První dva týdny v lůžku je každej plod ženského pohlaví. Malý záhady. Všude. Věci, co se nedaj' vysvětlit. Jeden den nefunguje internet. Potom spadne mobilní síť. Auta maj poruchy a nedaj' se opravit. Nefunguje elektřina. Svět je zlej. Lidi smutný. Cejtim se jako fontána krve ve tvaru ženy.

Max: Ne že bych rozuměl úplně všemu, co říkáš. Ale líbí se mi být tady s tebou takhle ve tmě.

Max: I když to tu není ideální, pořád je mi teď líp než před chvílí. Málem jsem se popral.

Sára: Proč, prosím tě?

Max: Ani nevím.

Sára: Moh' bys mě vyfotit? Jak jsem tady uvězněná? Možná se to už nebude opakovat.

Max: Jasně.

Sára: Nechci, aby to bylo stylizovaný. Ať to vypadá přirozeně. Znáš Martina Bergra,

Oba: toho fotografa?

Sára: On dělá právě takový divný, neobvyklý a přitom smutný obrázky.

Max: To určitě...

Sára: Vypadaj' jako by vznikly jen tak mimochodem,

Max: To určitě...

Sára: ale podle mě je v nich mnohem víc.

Max: Upřímně řečeno, právě s ním jsem se před chvílí málem popral.

Sára: Cože? Ty se s ním znáš osobně?

Max: Jsem jeho agent. Prodávám jeho fotky. Zastupuji ho na evropském trhu.

Sára: Jaký to je, pracovat pro tak slavného člověka?

Max: Dobrá otázka... Právě jsem totiž zvažoval, že s ním ukončím spolupráci.

Sára: Proč jste se pohádali?

Max: Obchodní tajemství.

Sára: Chtěla bych se s Martinem seznámit. Přála bych si, aby mě fotil.

Max: Momentálně má krizi. Už asi měsíc neudělal jediný záběr. Zasekl se. Možná přestane fotit úplně.

Sára: Můžu se zeptat na něco osobního?

Max: Podle toho, na co...

Sára: No přece na to obchodní tajemství! Proč jste se chtěli prát?

Max: Místo aby fotil, pořád mele něco o tmavý místnosti, kde se dá seznámit naslepo.

Sára: Myslíš, že kdybych mu ji pomohla najít, že by mě fotil?

Max: Na to vypadáš až moc dobře. Náš Martínek se vyžívá v ošklivosti.

Sára: To já taky.

Max: Určitě? Jsi ochotná fotit se v bahně? Se zarostlým podpažím? Necháš se polívat mlíkem?

Sára: Nevím... myslím, že by se mi to líbilo.

Max: Chceš za to něco?

Sára: Mám nápad. Chci od tebe pomoc.

Tma.

4. Pokoj

Martin a Sára

Sára vejde do dveří.

Martin: Ahoj! Hledáš někoho?

Sára: Ne. Ty tu bydlíš?

Martin: Ještě jsem tě tu neviděl.

Sára: Jsem tu jen na návštěvě. Bydlím kousek odtud.

Martin: Tak to buď ráda, že nebydlíš tady. Já jsem Martin.

Sára: Sára. Těší mě.

Martin: I mě.

Sára vejde.

Sára: Máš tu tmu.

Martin: Nebude ti vadit, když nechám závěsy zatažený?

Sára: To je zvláštní, přesně to samý jsem ti chtěla navrhnout.

Martin: Tak jak trávíš tohle černý léto?

Sára: Mám prázdniny. Jenom se flákám.

Martin: Od chvíle, co vypad' proud, jsem nevyšel z domu. Většinou jsem v pokoji. Dny se mi zdaj' delší. Čtu. Hlavně časopisy.

Sára: Proč jsi sem přijel?

Martin: Jsem fotograf. Dostal jsem stipendium. Jenže s tímhle nikdo nepočítal. Co ty?

Sára: Studuju. Ale hlavně se ráda seznamuju s neznámýma lidma.

Martin: Jako třeba teď se mnou?

Sára: Jinak. Ráda chodím do zadních místností v klubech, kde se dá seznámit naslepo.

Martin: Aha, hmmm.

Sára: Neříkám to proto, abych se dělala zajímavou. Nechci se sáhodlouze představovat, nudí mě to. A tam nemusím. Nechtěl bys mě fotit?

Martin: Mluvíš vážně?

Sára: Od chvíle, co zhaslo světlo, se mi černej spánek noci snáší přímo do očí. Všude je

takový dusno a smrad. Zkázonosnej měsíc. Cítím se slabá, bez vůle a zároveň tak plná energie, taková vyrovnaná. Nejsem typická modelka. Neholím si podpaží. Nečistím si pořádně nehty. Nebaví mě mejt se každý den.

Martin: To zní dobře. Nejsi stydlivá? Nemohla bys mě někdy vzít do toho klubu?

Sára: Jasně. Proč ne?

Martin: Platí. Uděláme zkoušku?

Sára: Dobře.

Tma.

5. Redakce

Max a Klaus

Sedí u stolu. Všude vládne nepořádek a chaos. I přes to to vypadá téměř jako obchodní jednání. Chvíli jim trvá, než se dostanou k tématu, o kterém chce Max doopravdy mluvit. Dělají pauzy, zvláště Max.

Max: Získáte tím mnohem víc, než kdybychom se dohodli na obyčejných fotkách.

Klaus: Jste si jistý, že skutečně přijde?

Max: Zním ho. Od začátku. Já jsem z něj udělal to, co je.

Klaus: Šéfredaktor je nadšený. S televizí jsme domluveni. Comedy Trojka.

Max: To je dobrý.

Klaus: Jednou už jsme to dělali. Ohlasy byly skvělé. Čtenost. Sledovanost. Víte, jak to dnes chodí – dnes, když nejste všude, nejste nikde.

Max: Takže čekáme jenom na zapnutí proudu.

Klaus: Přesně.

Max: Hlavně nesmí zklamat ta vaše osoba. Ta Erika.

Klaus: Na ni se můžete spolehnout. Tohle je její první skutečná šance v novém zaměstnání.

Max: Rozumím. Dá se jí věřit?

Klaus: Stoprocentně. Vážně. Myslím, že to bude velká věc. Něco jako sestup do pekla. Cesta do podsvětí. Zpráva z polosvěta. Navíc se blíží zatmění měsíce.

Vejde Lisa.

Klaus: Máme hosta.

Max: Já jsem Max Hoffman. Ty jsi Erika.

Lisa: Jmenuji se Lisa Ramm.

Max: To je dobrý.

Klaus: Připrav se na šanci svého života. Půjdeš do nejčernější tmy.

Lisa: Cože?

Klaus: Půjdeš do darkroomu. Martin Berger a Erika Erotická. Bude to skvělé...

Lisa: Ale já...

Klaus: Chtěla jsi přece vědět, jak tvé tělo vnímají ostatní. Tohle je příležitost. Takže...

Max: Je to přesně tak, jak říká Klaus.

Klaus: Takže pa.

Klaus odejde.

Max To bude dobrý.

Tma.

6. Pokoj

Martin a Sára

Martin si připravuje fotoaparát.

Sára: Co mám dělat?

Martin: Polož se na gauč. Je to pocta Erice Erotický. Budem postupovat podle jejích rad.

Martin jí podá papíry. Fotí.

Sára: Můžu se tě při tom ptát na různé věci?

Martin: Když ti to pomůže, klidně. Ale nejdřív mi řekni, kolik ti je.

Sára: Osmnáct.

Martin: A kolik doopravdy?

Sára: To je jedno. I když modelce není osmnáct, ale je to nutný, tak se napíše, že je plnoletá. A hotovo. Takže, otázka první. Co by jsi udělal jako první věc, kdyby ses stal prezidentem?

Martin: Proboha, a to má bejt jako co?

Sára se na něj podívá s prosíkem.

Martin: ...No tak dobře, dobře... dal bych ve městech vystlat chodníky kobercema.

Sára: Co máš na světě nejradši?

Martin: Když mi někdo radí.

Sára: Je to, co děláš, umění a nebo obchod?

Martin: Pro mě jsou uměním jen časopisy. Velký barevný časopisy, který si člověk může prolistovat. Zkouknout fotky. Přečíst reportáže. Rozhovory.

Sára: Je tvoje fantazie vulgární? Hlídáš si soukromí?

Martin: Nic není moc vulgární. Fantazie neexistuje. Soukromí je blbost.

Sára: Máš rád děti?

Martin: Jo, hodně. Nejlepší rozhovory za poslední rok jsem měl s tříletýma dětma.

Fotografování se chýlí ke konci. Martin pomalu, líně uklízí totální nepořádek v pokoji.

Sára: Myslela jsem si, že slavný lidi jsou nepřístupný. Uzavřený před světem. Skrytý. Ale ty nejsi jako všichni ostatní.

Martin se zmateně rozhlíží. Neví, co s rukama.

Sára: Je něco, na co by ses chtěl zeptat ty mě?

Martin: Kolik ti Max dal?

Sára: Cože?

Martin: Ptám se, kolik ti Max zaplatil, abys mi zahrála tohle divadlo? Mimochodem byla jsi dobrá. Fakt.

Sára: Neznám žádnýho Maxe. Chceš novou polohu?

Nahne se k ní, jako by jí chtěl políbit. V poslední chvíli se odvrátí.

Martin: Smrdí ti z pusy.

Sára: Jsi nesnesitelnej.

Martin: Přitahuju tě.

Sára: Hnusíš se mi.

Martin: Líbím se ti.

Sára: Jsi odpornej.

Martin: Kde ve městě najdu tmavou místnost, kde se můžu seznámit naslepo?

Tma.

7. Redakce

Max a Lisa

Max: Jsem rád, že jsme tu sami.

Lisa: Já ne.

Max: Cítím, že jsme si podobní.

Lisa: V čem, prosím vás? Přestaňte!

Max: Eriko, jsme stejní.

Lisa: Neříkejte mi tak.

Max: Nevadí ti, že o tobě nikdo neví a Erika Erotická je slavná? To, co se chystá, není vůbec nic strašného.

Lisa: Jak pro koho. Ale asi to chci. Kupuju si časopisy pro ženy. Nesnáším je, ale vždycky znova a znova si jich naberu hromadu. Buď sama sebou! Objev své pravé já! Jsem tvoje kamarádka, která tě převede přes všechna úskalí světa! Aloe Vera. Okurkové obklady. Tukové

váčky. Epilace. Ženšenové tablety. Elektrická lipolýza. Korekční krém. Celulitída.

Max: Ani nevíš, jak se budeš k Martinovi hodit.

Lisa: Cože?

Max: Možná se ti díky mně splní sen.

Lisa: Děkuju, nemám zájem.

Zapne se proud.

8. TV Show

Klaus

Klaus: Dobrý večer, jmenuji se Klaus Becker. Gratuluji vám, že jste našli odvahu přijít k nám tady do studia, nebo zasednou doma u svých obrazovek. Největší odvahu má prý ten, kdo dokáže sestoupit do temnoty světa a tím poznat sám sebe. Dnes to můžete zažít i vy. Doufám, že vám k tomu pomůže můj příběh.

Když mi zemřeli rodiče, dali mě na internátní školu. A tam jsme se potkali. Bylo mi dvanáct. Zamilovali jsme se do sebe. Profesor Frank mě uvedl do tajného a vzrušujícího světa. Konečně jsem našel někoho, kdo mě bral vážně, byl něžný a laskavý. Půjčoval mi knihy. Už jsem nebyl jen replika. Stín svého bratra.

Jenže pak se na to ve škole přišlo. Ztratil jsem svého prvního sexuálního partnera. A taky posledního. Profesora Franka. Už jsem ho nikdy neviděl. Chyběl mi. Z mého života zmizel člověk, pro kterého stálo za to žít.

Zachránil mě internet. Stačilo zadat tři písmena. XXX. Trávil jsem před monitorem

čtyři, pět, šest a nakonec sedm nocí v týdnu. Užíval jsem si to. Důvěrně jsem znal tisíce mužů a žen na internetu.

Po škole jsem začal pracovat v softvérové firmě, protože tam mezi mé povinnosti patřilo surfování na internetu. Ve třidvaceti jsem si uvědomil, že práce mé závislosti překáží.

Přestal jsem pracovat a bral podporu v nezaměstnanosti. Spal jsem až do oběda a zbytek dne surfoval. Stálo mě to spoustu peněz, padla na to i životní pojistka po obou rodičích. Ale vůbec mi to nevadilo, byl jsem šťastný, našel jsem smysl svého života.

Zřejmě bych to dělal dodnes, ale pak jsem jednoho dne zapnul počítač. Fascinovaně jsem hleděl na monitor. Na obrazovce se bleskurychle objevovaly fotografie.

Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomil, že se dívám... na sebe. Skoro jsem se nepoznal, ale profesora Franka jsem si nemohl splést. Na těch snímcích mi mohlo být tak kolem dvanácti. Moje ruce. Bílá lýtka. Byly tam stovky záběrů. Kolem nich se objevovaly stále nové a nové reklamy. Musel na tom slušně vydělat. Rozpoznal jsem i další spolužáky.

Tehdy jsem sestoupil do temnoty. Nyní čeká stejná možnost i na vás... Možná i vám chybějí skutečné zážitky? Možná i vy toužíte zažít znovu nejčernější tmu? Deník Metropolis a Comedy Trojka vám přináší sestup do podsvětí. No tak se nebojte, vykročme společně!

Tma.

9. Před vchodem do darkroomu

Lisa a Sára

Takový ten typický nenápadný vchod. Vypadá spíš jako vstup do garáže. Žádné nápisy, jen malá decentní cedulka s nabídkou, která by spíš patřila na dveře pojišťovny. Na obrazovkách u vchodu je vidět show Klause Beckera. Sára váhavě přichází. V takovém

prostředí se cítí nesvá.

Sára: Promiň, ty jsi Lisa?

Lisa: Ano. To jsem já. Sára?... Takže tady se to celé odehraje?

Sára: Ještě si musíš vybrat místnost...

Lisa: Není to jedno? Hlavně ať to mám rychle za sebou.

Sára: Vadí ti tahle práce?

Lisa: Jsem ráda, že vůbec nějakou mám. *(Pauza)*. Určitě pospícháš. Nechci tě zdržovat.

Sára: Mám spoustu času.

Lisa: Tohle město je vážně zvláštní.

Sára: Co je s tebou? Ty nejsi odtud?

Lisa: Ne. Ani bych nechtěla být. Vůbec nechci jít do místnosti, kde se dá seznámit naslepo.

Sára: Tak nechod'!

Lisa: Musím. Posílají mě tam.

Sára se tváří, jakoby mluvila mimochodem.

Sára: Jestli se ti nechce, můžu tam jít já. Zaplatěj' mi za to.

Lisa: Co bys tam dělala?

Sára: Pokračovala v tom, co se začalo.

Lisa: Ty toho člověka znáš?

Sára: Ne. Tak trochu.

Lisa: Takže to jsi ty, kdo tohle celé vymyslel?

Sára: Ty mi fakt nemáš co vyčítat, Eriko Erotická...

Lisa: To se ti to mluví, když tě živí rodiče.

Sára: Martin čte tvoji rubriku.

Lisa: Lidi říkají, že jsme si podobní.

Sára: Nesmysl. Vážně, můžu jít dovnitř místo tebe.

Objeví se Martin. Přejde okolo nich, ani si jich pořádně nevšimne. Sára se schová.

Lisa: Ty k němu něco cítíš. Vím to.

Sára: Zajímá se jen o sebe.

Lisa: Vypadá to, že tam není zase až taková tma. Řekla jsem, že půjdu dovnitř, jen když tam bude úplná tma.

Sára: Je tam naprostá tma. Větší už ani bejt nemůže.

Tma.

10.

Darkroom

Lisa a Martin

Plyšová místnost. Darkroom v nočním klubu. Venku duní hudba.

Lisa: Svlíkni se. Půjdeme bez přede hry rovnou na věc.

Martin: Samozřejmě, hned to bude. Jsi v pořádku?

Lisa: Jo... jo. Pojď ke mně a posluž si, jestli chceš.

Martin: Děláš si legraci? Nepřišel jsem nikoho znásilňovat... taky nemám bůhví jakou náladu.

Lisa: Tak to jsme dva. Řekneš mi, jak se jmenuješ? Teda jestli chceš.

Martin: Martin.

Lisa: Klidně jsi mi moh' říct pravý jméno. Pokud jde o mě – jestli to půjde takhle dál, budu se brzo jmenovat Erika Erotická.

Martin: V takovém případě jsem Vzrušený Horst a bydlím v Nadržený ulici.

Lisa: Žiju v Mnichově, ale už tři roky jsem tu každé léto na praxi. Studuju žurnalistiku.

Martin: Já jsem z Bratislavy.

Lisa: Co tě sem přivedlo, Horste? Máš rád tmou?

Martin: Nevím. Teď jsem hlavně dost unavený. Co tu děláš ty? Můžu ti nějak pomoci?

Lisa: Spíš ne... Nevím, asi jsem dělala od začátku všechno špatně.

Martin: Když včera zapnuli světlo, málem mě to oslepilo. Za okna bylo všechno jako dřív. Čtverce světel na domech. Lamy, co kmitaj' v dálce. Reflektory aut. Bylo mi jasné, že musím jít sem... Snad nebudu moc osobní, ale když už jsi, jak říkáš, skoro Erika Erotická – jak voní tvoje káma salila? Protože já jsem Ašva, tedy kůň. Mé semeno je husté a slané, podobné kozlímu.

Lisa se rozesměje.

Lisa: Já jsem Šankhini. Mušle – mám výrazně slanou chuť... Co děláš celý dny?

Martin: Zatím se jenom flákám. Jsem fotograf. Dostal jsem stipendium a potřebuju dodělat jeden projekt. Vlastně s ním musím nejdřív začít...

Lisa: Jsme tu možná jenom my. V tuhle chvíli. Nemám tušení kolik je tu dalších místností. Je to tu úplně jako labyrint. Nenajdeš nikoho dalšího, s kým by sis mohl popovídat... Jsem ráda, že tu nejsem sama. Je mi úplně fuk, že tě neznám... Posloucháš mě vůbec?

Martin: Smím se tě dotknout?... Nevykládej si to špatně. Když řekneš ne, hned odejdu.

Lisa: Pojd' blíž.

Martin: Nejsem Horst. Nemám tušení, co se dělá v Nadržený ulici. A Martin je moje pravý jméno.

Lisa: Jenže já jsem doopravdy Erika Erotická.

Martin: Jak to myslíš?

Lisa: Původně jsem chtěla psát dlouhý články... jednou možná i knihy... Místo toho jsem dostala příležitost v úspěšný rubrice. Editor mě poslal sem. Naši čtenáři chtějí autentický příběhy...

Martin: Tak mi něco porad'.

Lisa: Neudeřte ji příliš silně, zábava spočívá v tom, že se třete jeden o druhého. Předkrm servírujte na obnaženou hrud', hlavní jídlo na břicho a dezert ještě níže. Něžně mu šeptejte, že je neposlušný budižkničemu a že je ho třeba potre-

Martin: Dost, to stačí! Nevěřím ti ani slovo...

Lisa: *(dlouhá pauza)* Proboha, ať už to konečně skončí..!

Martin: Co ať skončí?

Lisa: *(rezignovaně)* To by jsi nepochopil.

Martin: Hmm...

Jejich ruce se dotknou.

Lisa: A co dál?

Martin: Nejvyšší čas dohodnout si heslo.

Lisa: Napadá tě nějaké?

Martin: Jak říkáte německy tomu, co je tu všude kolem nás?

Lisa: Plüsch.

Tma.

Konec.